

Als in het eerste artikel onzer Belijdenis gewaagd wordt van het Geestelijk Wezen, hetwelk wij God noemen, dan wordt daarbij niet afzonderlijk aan den Persoon des Heiligen Geestes gedacht, alsof alleen de Heilige Geest het Geestelijk Wezen zou zijn, maar dan wordt van het gansche Goddelijk Wezen, van den Drieëenigen God, Vader, Zoon en Heiligen Geest, als den eenigen en waarachtigen God, beleden, dat Hij is één Geestelijk Wezen. Trouwens de Heilige Geest is niet een ander Wezen dan de Vader en dan de Zoon. De drie Personen zijn één Wezen, één *geestelijk* Wezen. En beleden wordt hier, dat de Volheid van het Wezen Gods één *Geest* is.

Op alle manieren is het uiterst moeilijk, veel van het Geestelijk Wezen aan te duiden. In het tweede gebod is ten strengste verboden eenige afbeelding van God den HEERE te maken. Maar zelfs het formeeren van een denkbeeld is niet mogelijk. Als Jezus, na Zijne wondervolle verrijzenis uit de dooden, in den kring der Zijnen verschijnt, dan zegt Hij tot de verschrikte jongeren: „Ziet Mijne handen en Mijne voeten, want Ik ben het zelf; tast Mij aan, en ziet: *want een geest heeft geen vleesch en beenen*, gelijk gij ziet dat Ik heb.” (Luk. 24 : 39.) Daarmede wordt negatief uitgesproken, dat een geest, hier zoo algemeen mogelijk genomen, geen lichaam bezit, geen stoffelijke bestaanswijze kent; maar een antwoord op de positieve vraag, wat een geest wèl is, wordt hier niet gegeven.

De ziel van een mensch is een geest. De engelen en de duivelen zijn geesten. Deze waarheid kan men uitspreken, maar reeds bij de geschapen geesten wordt het absoluut onmogelijke gevoeld een nadere bepaling van „geest zijn” te geven. Een geest is geen lichaam, heeft niets stoffelijks in of aan zich: dat is feitelijk al wat men zeggen kan. En oneindig veel moeilijker wordt het, als van God Drieëinig beleden wordt, dat Hij *Geest*, een Geestelijk Wezen is.

Kennisse Gods.